

טור' זרביב אילן

2232243

בן ז'נט ואלברט

נולד ב- י"א ניסן תשי"ד 14.5.1954

התגייס לצה"ל ב- 10.10.1974

שרות בגדוד "ניצני הגולן" (בא"ח 1)

נפל ב- כ"ה ניסן תשל"ה 6.4.1975

בעת מילוי תפקידו.

זרביב, אילן – דוד

בן אלברט וג'נט. נולד ביום י"א בניסן תשי"ד (14.4.1954) בקונפולן-סן-הונורק שבצרפת. שם רכש את השכלתו היסודית והתיכונית. בשנת 1969 ביקר יחד עם משפחתו בארץ וטייל בה, לאורכה ולרוחבה, חודשיים. בשנת 1973 הגיע לביקור שני בארץ, שהה בה חודשים אחדים והחליט סופית לקשור עמה את גורלו ולהשתקע בה. סוף שנת 1973 נרשם כעולה ושהה חודשים-מספר בירושלים. אילן היה בחור עליון. אהב מאוד מוסיקה קלסית. נחן בקול ערב ונהג לתת קולו בשירה, להנאת חבריו. נתברך גם בכישרון לציור.

תאריך גיוסו לצה"ל נקבע לחודש אוקטובר 1974. אילן הוצב לחיל-הרגלים – לגולני. אך ראשית דבר עבר קורס לעברית בבית-הספר הצבאי להשכלה וסיים אותו בעיון גבוה. אחרי-כן החלה סדרת הטירונות.

אילן לא זכה לשרת את מולדתו אלא חצי-שנה בלבד. בעת האימונים נפגע עקב תאונה ונפל בעת מילוי תפקידו. היה זה ביום כ"ה בניסן תשל"ה (6.4.1975). הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי שעל הר-הרצל, כשבני משפחתו הקרובים מגיעים ללוויתו מצרפת.

במכתב למשפחתו השכולה כתב מפקדו הישיר: "היחידה כולה עומדת דום לזכרו של אילן, אשר היה אחד מעמודי-התוך בפלוגתו. אהוד על חבריו ועל מפקדיו, ומועמד לצאת, כחייל מצטיין, לקורס מפקדי-כיתות".

אילן היה ערירי בארץ. לאחר מותו החליטו אמו ושתי אחיותיו ללכת בעקבותיו ועלו לישראל.

פעילות החטיבה בתקופת שירותו של אילון

המאבק בארגוני המחבלים (1974-1978)

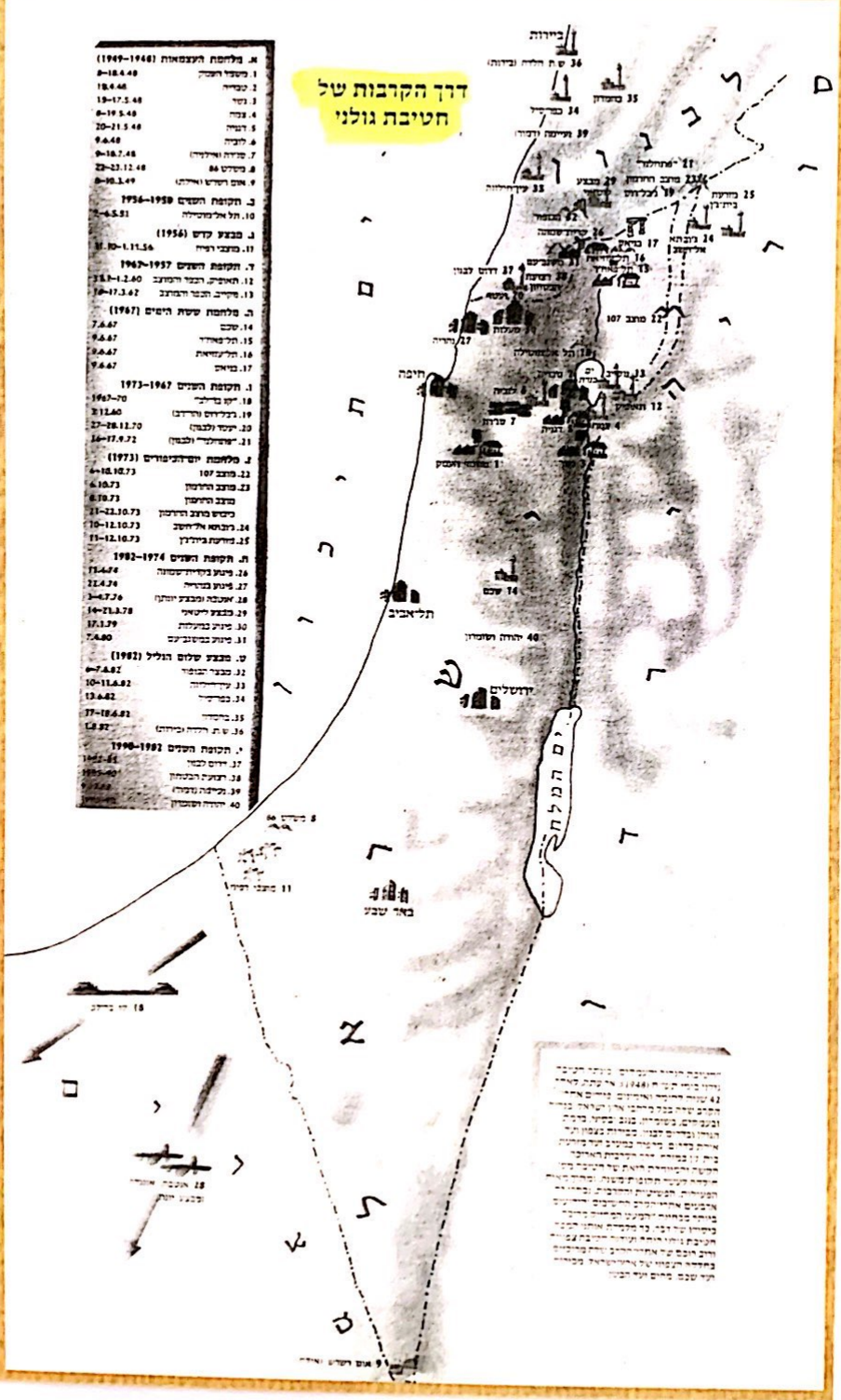
בתקופת השנים 1974 עד 1978 (בין מלחמת יום הכיפורים ומבצע ליטאני), נמשך המאבק הצבאי נגד ארגוני המחבלים, וכל הפעילות המבצעית של לוחמי גולני באותה תקופה בין "אימון קיץ" ל"אימון חורף" התמקדה בסיוורים, מארבים, חדירות ופשיטות נגד בסיסי מחבלים בדרום-לבנון, ובקרבות לחילוץ בני-ערובה ב"פיגועי-מיקוח" בתחומי ה"קו הירוק".

כתוצאה מן הפעילות החבלנית נהרגו באותה תקופה (1974 עד 1978) 221 ישראלים ובהם 63 חיילים, ו-1072 נפצעו בהם 173 חיילים. כ-460 מחבלים נהרגו (מהם כ-300 ב"מבצע ליטאני") ו-96 נעצרו. שנות השיא של הפיגועים הרצחניים היו בשנים 1974-1975 ובמהלכן בוצעו 36 חדירות של חוליות מחבלים מלבנון, מסוריה ומירדן. רוב המחבלים, שחצו את גבול המדינה, נהרגו על-ידי כוחות-מרדף של צה"ל תוך שעות ספורות ממועד כניסתם לשטח המדינה, אך מיעוטם חדרו למרכזי אוכלוסייה וישובים וביצעו מעשי טבח ללא אבחנה. כמו כן היו בשנים 1974-1975 170 הפגזות של "קטיושות" על יישובים ישראליים בצפון הארץ; רובם ככולם נורו מתחום דרום לבנון.

דרך הקרבות של חטיבת גולני

א. מלחמת העצמאות (1948-1949)	
1	מבצע הנגד
2	מבצע יפית
3	מבצע ירדן
4	מבצע חצית
5	מבצע ח'רוב
6	מבצע ח'רוב
7	מבצע ח'רוב
8	מבצע ח'רוב
9	מבצע ח'רוב
10	מבצע ח'רוב
ב. תקופת המנדט (1956-1958)	
11	מבצע קדש (1956)
12	מבצע קדש
13	מבצע קדש
ג. תקופת המנדט (1967-1967)	
14	מבצע קדש
15	מבצע קדש
16	מבצע קדש
17	מבצע קדש
ד. תקופת המנדט (1967-1973)	
18	מבצע קדש
19	מבצע קדש
20	מבצע קדש
21	מבצע קדש
ה. תקופת המנדט (1973-1974)	
22	מבצע קדש
23	מבצע קדש
24	מבצע קדש
25	מבצע קדש
ו. תקופת המנדט (1974-1982)	
26	מבצע קדש
27	מבצע קדש
28	מבצע קדש
29	מבצע קדש
30	מבצע קדש
31	מבצע קדש
ז. תקופת המנדט (1982-1982)	
32	מבצע קדש
33	מבצע קדש
34	מבצע קדש
35	מבצע קדש
36	מבצע קדש
ח. תקופת המנדט (1982-1982)	
37	מבצע קדש
38	מבצע קדש
39	מבצע קדש
40	מבצע קדש

התחנה הייתה ממוקמת במרכז ההר והיא שימשה כמפקדת החטיבה. במהלך המלחמה, החטיבה ניהלה קרבות עקובים במטרה להגן על התחנה ולמנוע את כניסת הצבא הסורי. המבצע הסתיים בהחלטת ממשלת ישראל על כיבוש ההר, וב-1967 החטיבה נכנסה לטריטוריה החדשה.

הדגל הירוק־צהוב: דגל חטיבת גולני

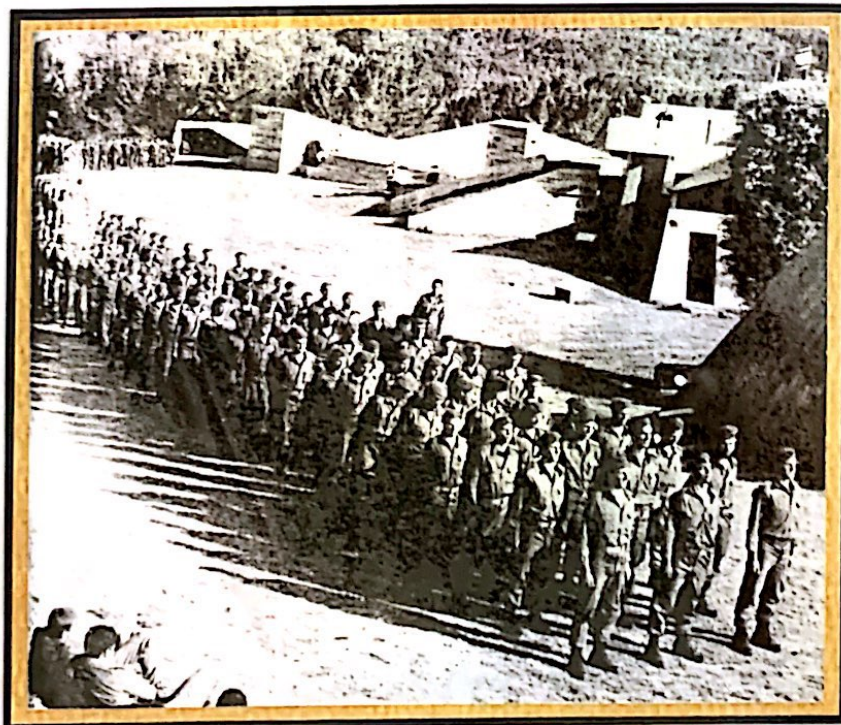
בשירו "חרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את הנפת דגל החטיבה, הדגל הירוק־צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב חרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע תאדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה – הדגל הירוק־צהוב.

צבעי הירוק־צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון והתעסוקה – "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת־הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר־יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, ויחדו אחר־כך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלווים הצבעים הללו, צבעי הירוק־צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.

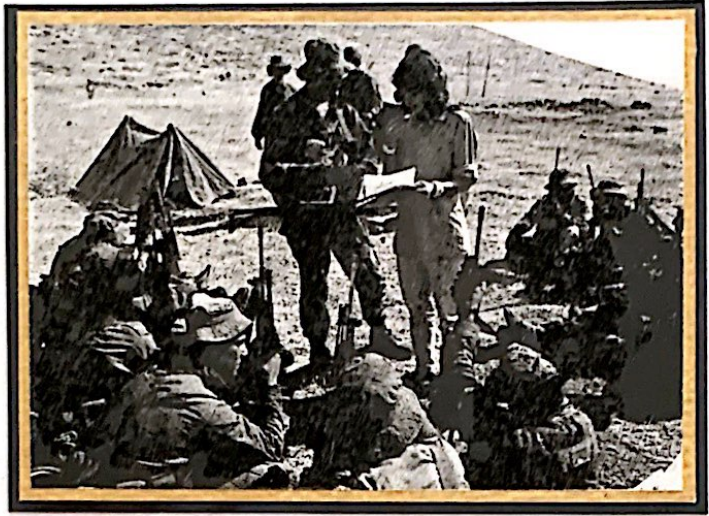
בא"ח 1

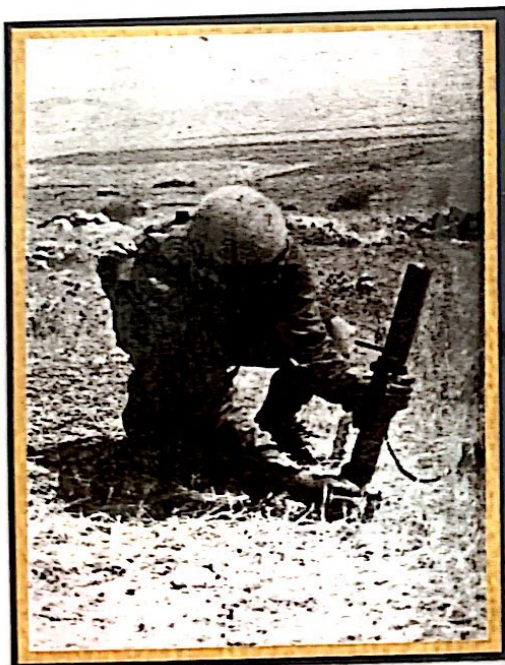
במסדר קבלת כומתה

באימונים

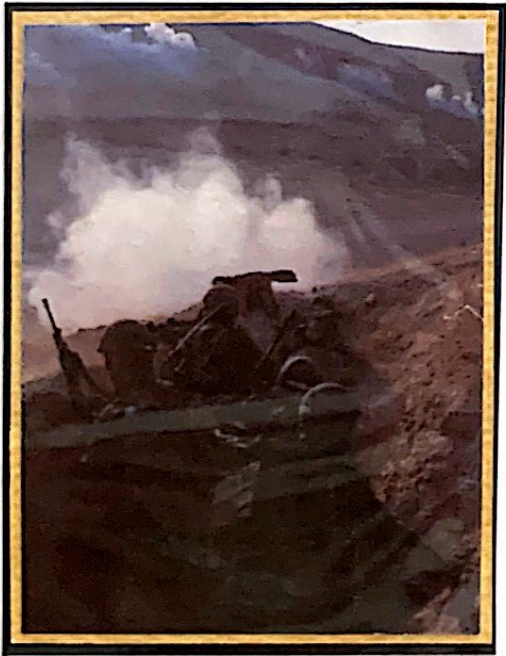
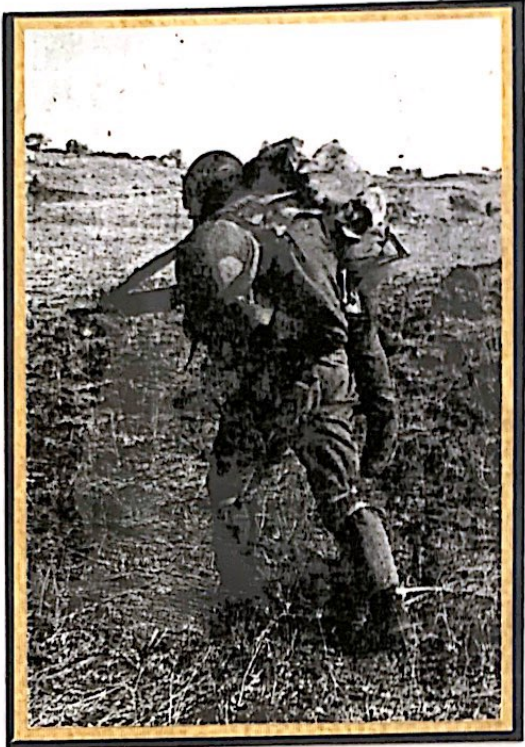

מותי בא לי לפתע
כאחד האדם ידעתי כי קרב,
ושבע חייתי, בתום, בעוז ובתפארת
בכחול, בירוק
ובטעם המסתורין והדבש של היפה
מותי בא לי פתע

ואיני זוכר, אם ברעם האש,
או בין קורות הפח הזועקים,
או שמא בלבן-לבן
הדומם לבסוף.

עכשיו
אני
איני זוכר.

השכמה עם שחר,
ומד"ס עד הגשר ולאחר -
טיפול נגמ"ש, ומסדר מג"ד,
אימון וקו, והינד נאהב.
מסדר כוננות,
ותרגילי היתקלות.
קשים חיי לוחם,
ובגולני כפל ויותר.
אך עם היציאה,
החזה מתנפח מגאוה:
כומתה חומה, אך רק בכותפתה,
ותג העץ על הכתף בולט,
ואות הלוחם על החזה שולט.
בדם ויזע, כנגד הרשע,
נבנתה גאוות יחידה:
מיוחדת ומהוללה.

זעקת : "אלי-קרב"
ממש בכל מצב,
אם בטווס,
ובעיקר בפלמ"ס.
או בהתקלות,
תוך כדי הסתערות,

כשחבריד נופלים מתים לרגליך,
אתה מתאפק וממשיך להסתער!

אך אותם תמיד תזכור
חלק מחייך : חוק בל יעבור.
משפחת גולני המהוללה,
בנים אמיצים שיכלה,
אך אותם תמיד תזכור

בטקס ה"יזכור"
שמותיהם חרוטים על עץ,
לגורל הימים, ועד הקץ.